

Az ördög a részletekben rejlik...

Íme a legújabb könyvszenzáció!



Quicksilver

fine 
selection

CALLIE HART

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

CALLIE HART

Quicksilver

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

Soha ne feledd...

A szörnyek ereje a sötétben
gyarapszik.

Jegyezd meg minden
szavam!

Készülj a háborúra!!



I

AZ EMELKEDŐ



HÉ, UGYE TUDJA, hogy semmi szükség erre az *erőszakra*?
Zilvaren városában köztudott, hogy egy őrnek hazudni egyenlő a halálos ítélettel. Én ezt első kézből, eléggé fájdalmas úton tanultam meg, a legtöbb zilvareni emberrel ellentétben. Majdnem napra pontosan egy évvel ezelőtt a saját szememmel néztem végig, ahogy a királynő egyik, veretes aranypáncélba öltözött embere kibebezi a szomszédomat, mert az hazudott az életkoráról. Ami ennél is rosszabb volt, hogy évekkal azelőtt pedig azt néztem végig az utcán néma csendben, ahogy elvágják anyám torkát, és a napsütötte homokra spriccel forró parasztvére.

Ahogy a jóképű őr most megragadta a nyakamat, és gyönyörűen gravírozott kesztyűje arany tükörként vetette vissza a fejem felett ragyogó iker napok vakító fényét, kész csoda volt, hogy nem törtem meg, mint valami túlrejt gyümölcs, és nem fedtem fel a titkaimat. Fémhegyű ujjaival egyre erősebben szorította a torkomat.

– Név. Életkor. Körzet. Halljam! Alacsony rangú polgárok nem léphetnek be az Elosztóba – morogta.

Mint a legtöbb városnak, Zilvarennek, Észak Nagy és Fényes Lobogójának is kerékhez hasonló alaprajza van. A város külső határain túl, a nyomornegyedek és a kivezető csatornák fölé küllők – azaz falak – tornyosultak

több mint tizenöt méter magasban, hogy elválasszák egymástól a más-más körzetekben élő embereket.

Az őr türelmetlenül megrázott.

– Válaszolj, kislány, vagy egyenesen a pokol ötödik kapujába küldelek!

Óvatosan megtapogattam a kesztyűjét, közel sem voltam olyan erős, hogy enyhíteni tudtam volna a szorításán, és vigyorogva a csontfehér ég felé fordítottam a szemem.

– Hogy mondhatnék... bármit is, ha... kurvára nem kapok... levegőt?

Az őr sötét szemében harag lobbant. Csak annyit sikerült elérnem, hogy a légszövemre gyakorolt nyomás még inkább fokozódott.

– Van fogalmad róla, milyen meleg van odalent a palota celláiban, tolvaj, főleg ilyenkor, a leszámolás idején? Nincs víz. Nincs tiszta levegő. A rothadó holttestek bűzétől a főhóhér is elhányja magát. Három órán belül véged van ott, jegyezd meg, amit mondok!

A palota celláinak gondolata kijózanító hatással volt rám. Egyszer már rajtakaptak lopáson, és leküldtek oda nyolc percre. Abból a helyből nyolc perc is elég volt. Leszámolás közben, amikor bolygónk két napja, a Balea és a Min a legközelebb álltak, és a délutáni levegő reszketett a hőségtől, nem lett volna nagy élvezet a halhatatlan királynő palotája alatti gennyes sebben rekedni, amit börtönnek neveztek. És különben is, nagy szükség volt rám a föld *felett*. Tudtam, hogy ha nem jutok vissza a kovácsműhelybe napnyugta előtt, akkor a tegnap este kialakult egyezségnek annyi. Ha nincs alku, nincs víz. Ha pedig nincs víz, akkor az emberek, akiket szereztek, szenvedni fognak.

Bármennyire bosszantott is, beadtam a derekam.

– Lissa Fossick. Huszonnégy éves. *Egyedülálló*. – Rákacsintottam, mire a rohadék még erősebben szorított. A sötét haj és a kék szem nem volt gyakori az Ezüstvárosban; *emlékeznie* kéne rám. Az életkor, amit megadtam, igaz volt, ahogy a szálnalmas kapcsolati státuszom is, de a nevet kitaláltam. Az *igazi* nevem? Azt harc nélkül biztosan nem mondom meg. Ez a személtáda össze is szarná magát, ha rájönne, hogy épp Saceris Fane-t szorongatja.

– Körzet? – förmedt rám az őr.

Istenek az égben, hogy ez milyen kitartó! De nemsokára azt fogja kívánni, bárcsak ne kérdezte volna meg.

– Harmadik.

– A har... – Az őr a szinte izzó homokra lökött, és a tűzforró részecskék perzselni kezdték a torkomat, ahogy véletlenül belélegeztem őket. A következő lélegzetemet már az ingem ujján keresztül szívtam be, de így sem tudtam teljesen kiszűrni a homokot; néhány szemcse mindig átjutott az anyagon. Az őr megtántorodott. – A harmadik körzet lakói karanténban vannak. A körzet elhagyásának büntetése...

A harmadik körzet elhagyásáért valójában nem járt büntetés; előttem még soha senki nem tette meg. Akik olyan szerencsétlenül jártak, hogy a körzetem mocskos sikátoraiban és bűzös mellékutcaiban kaparták össze a megélhetésükre valót, általában meghaltak, még mielőtt a szokás *gondolata* felmerülhetett volna bennük.

A felettem álló őr haragjába most már egy kis félelem vegyült. Ekkor vettem észre az övén lógó kis pestis elleni tasakot, és rájöttem, hogy Zilvaren több ezer más lakójához hasonlóan ő is hívő. Rémülten felrántotta csizmás lábát, és az oldalamba talpalt. A fájdalomtól elállt a lélegzetem, amikor ismét felemelte a lábát, hogy még egyet belém rúgjon. Nem ez volt az első alkalom, hogy megvernek. Ugyanúgy el tudom viselni, ha szarrá rugdosnak, mint bármelyik nyomorult csaló, de aznap délután nem volt időm Madra fanatikus híveihez alkalmazkodni. Valahol máshol kellett volna lennem, és kezdtem vészesen kifutni az időből.

Egy gyors fordulással és egy előreugrással megragadtam az őrt, közvetlenül a térde alatt – ezen a helyen nem védte őt a nehéz aranypáncél. A könnyeim hirtelen és forrón törtek elő. Jó színész vagyok. Lenyűgöző alakítást nyújtottam, de hozzá kell tennem: van ebben gyakorlatom.

– Kérlek, testvérem! Ne küldj vissza oda! Meghalok, ha megteszed. Az egész családom elkapta a senyvedést. – Köhögtem is a hatás kedvéért: száraz köhögéssel, ami egyáltalán nem hasonlított a haldoklók nedves, váladékos köhögésére. De az őr valószínűleg még soha nem látott olyan embert, aki senyvedésben szenved. Nézte, ahogy kezemmel a nadrágját fogom, és a szája tátva maradt a rémülettől.

Egy másodperccel később a kardja hegye átszúrta az ingemet, pont a melleim között. Ha egy kicsit jobban megnyomta volna a markolatot, egy újabb halott tolvaj lennék, aki elvérzett Zilvaren utcáin. Azt gyanítottam, tényleg megteszi – de aztán láttam, hogy felméri a helyzetet, és rájön, mit

kellene tennie azután, hogy végzett velem. A halottakat általában hagyták megrohadni a többi körzet utcáin, de az Elosztó fákkal szegélyezett, lombos sétányain más volt a helyzet. Zilvaren jómódú elitje a forró nyugati szelek által összehordott homokot talán még kelletlenül elviselte, de azt nem tűrték volna, hogy egy beteg, pestisjárványos patkány ott rothadjon az egyik utcájukban. Ha ez az őr megölne, utána azonnal meg kellene szabadulnia a holttestemtől. És az arkifejezéséből ítélve semmi kedve nem volt vállalni ezt a veszélyes feladatot. Mivel a harmadikból származom, sokkal veszélyesebb voltam, mint bármelyik átlagos, hétköznapi zsebtolvaj. Hiszen *fertőző* voltam.

Az őr letépte a kezéről a kesztyűt – arról, amelyikkel az előbb majdnem megfojtott –, és a homokra ejtette. A fényesre polírozott fém hosszú ideig zengett, miután földet ért. A fülemben énekelt, és abban a pillanatban minden tervem füstbe ment. Rajtakaptak, amint egy apró, csavart vasdarabot elemeltem egy piaci standról. Mérlegeltem az esélyeket, és úgy döntöttem, megéri a kockázatot, mert tudtam, hogy a kis rúddarabból szép hasznot fogok húzni. De ez? Egy ilyen nagy darab nemesfém, amit csak úgy a földre hajítanak, mintha semmit nem érne? Ennek a kísértésnek képtelen voltam ellenállni.

Olyan sebesen mozdultam, amire az őr abszolút nem számított. Egy lendületes, robbanásszerű manőverrel előrevettem magam, és megragadtam az egyik fémkesztyűt – természetesen a nagyobbat. A kesztyű lenyűgöző volt, igazi mester készítette, aki nagyon értett hozzá. Az apró aranykarikák egymásba hurkolt láncokká álltak össze, olyan pajzsot alkotva, ami köztudottan áthatolhatatlan volt akár pengével, akár mágiával. De a kesztyű súlya, a tömör arany, amiből ez a páncéldarab készült – hát, kizárt dolognak tartottam, hogy valaha is a kezemben fogok tartani ennyi aranyat.

– Állj! – Az őr utánam vetette magát, de túl későn. Addigra felkaptam a kesztyűt. Már a kezemre is húztam, és a csuklómra szorítottam. Rohantam vele kifelé az Elosztóból, amilyen gyorsan csak bírta a lábam. – Állítsák meg azt a lányt! – Az őr harsogása végigzengett a macskaköves udvaron, parancsa ordítva visszhangzott, de senki sem engedelmeskedett neki. Az emberek, akik az imént körénk gyűltek, hogy végignézzék, mit csinálnak velem, miután elfogtak, most szétszéledtek, akár a rémült gyerekek, amint kiejtettem a számon a „harmadik” szót.

Egy újoncnak félelmetes kiképzésen kell végigmennie, mielőtt felvenné Madra királynő őrségébe. Akiket kiválasztottak a kimerítő, tizennyolc hónapos programra, azokat nemegyszer víz alá nyomták, de úgy, hogy majdnem megfulladtak, és a város poros könyvtáiraiban feljegyzett összes harcművészeti módszert elsajátították velük. Mire végeztek, elképzelhetetlen mennyiségű fájdalmat tudtak elviselni, és olyannyira értettek a fegyvereikhez, hogy verhetetlenné váltak a harcban. Igazából gépek voltak. Én a laktanyában, a gyakorlótéren négy másodpercet sem bírtam volna ki egy teljesen kiképzett őrző ellen. Madra királynő büszkesége megkövetelte, hogy az őrei a legjobbak legjobbjai legyenek. De Madra nemcsak büszke volt, hanem mohó és telhetetlen is. Az embereinek nem csak a legjobbaknak kellett lenniük. A legjobbaknak kellett *kinézniük* is, és egy ór páncélja nem igazán nevezhető könnyűnek. Igen, a gyakorlótéren az a seggfej, aki rajtakapott, hogy fémet lopok, pillanatok alatt legyőzött volna. De most nem a gyakorlótéren voltunk. Hanem kint az Elosztóban, a leszámolás idején, és az a szerencsétlen barom úgy gúzsba volt kötve a különleges alkalomból viselt páncéljában, mint egy ünnepi pulyka.

Nem tudott futni a sok fém súlyától.

Még csak *kocogni* sem.

Mászni pedig pláne nem.

Elindultam a keleti fal felé, és olyan gyorsan hajtottam a karomat meg a lábamat, ahogy csak bírta sajgó testem. A levegőbe vágódva keményen nekicsapódtam az omladozó homokkönek, az ütéstől zihálva távozott az oxigén a tüdőmből.

– Aú, aú, *aú!* – Olyan érzés volt, mintha Elroy fogott volna egy kalapácsot a kovácsműhelyből, és egyenesen gyomorszájon vágott volna vele. Nem mertem belegondolni, hogy reggel milyen zúzóadásokra fogok ébredni. Már feltéve, hogy egyáltalán felébredek. Nem is volt időm ezen morfondírozni. Beerölttettem az ujjaimat a súlyos homokkő tömbök közötti keskeny résbe, összeszorítottam a fogam, és feljebb húztam magam. A lábam kapálódzva kereste a kapaszkodót. Meg is találta. De a jobb kezem...

Az az átkozott kesztyű!

Mi ez a *borzalmas* tervezés?

Az arany csörömpölt, a fém úgy visszhangzott, mintha szirének fakadtak volna gyilkos dalra, ahogy a falhoz ütöttem, és próbáltam vele

megkapaszkodni valahogy, hogy felhúzhassam magam. Az ujjaim – megjegyzés: ezek az ügyes, karcsú ujjak tökéletesen beváltak már záruk feltörésére, ablakok kinyitására és Hayden gubancos hajának kifésülésére is – semmit nem segítenek, ha nem tudom behajlítani a csuklómat. Márpedig nem tudtam.

Basszus.

Ha életben akartam maradni, nem volt más választásom. Meg kellett szabadulnom a kesztyűtől. De a gondolat elég abszurdnak tűnt. Az a kesztyű legalább két kilót nyomott. *Kétkilónyi* fém. Nem hagyhattam ott csak úgy. Ez a kesztyű több volt, mint egy darab lopott páncél. Az öcsém taníttatása. Háromévnnyi élelem. Jegyek, amikkel elmehetünk Zilvarenből délre, ahol a kísérteties dombokon csapkodó szélben húsz fokkal hűvösebb van, mint itt, az Ezüstvárosban. Maradt volna pénzünk még arra is, hogy vegyünk egy kis házat, ha akarunk. Nem egy felvágósat. Csak valami olyat, ami bírja az időjárás viszontagságait. Valamit, amit Haydenre hagyhatnék, miután... vagyis inkább: *ha* az őrzők egyszer tényleg elkapnának.

Nem, ha eldobnám ezt a kesztyűt, akkor az életemnél is értékesebb dologról mondanék le; a reményről, és arról nem mondhatok le soha. Előbb tépném le a saját karomat.

Így hát munkához láttam.

– Ne nevetess már, kislány! – kiabálta az őr. – Le fogsz esni, mielőtt a fal feléig jutnál.

Ha az őr a kesztyűje nélkül megy vissza a barakkba, annak következményei lesznek, tűnődtem. Fogalmam sem volt róla, mik lesznek azok a következmények, de nem járna jól, az biztos. Lehet, hogy levágják a kezét annak a seggfejnek, és nyakig a homokba temetik, hogy megsüljön a leszámolás hevében. Érdekel is engem! Haza akartam menni.

A fájdalom az ujjbegyeimből indult, felfelé haladt a karomon, mint egy tűzcsóva, a vállamban lángolt, ahogy felhúztam magam, a lábammal rúgtam egyet, és feljebb ugrottam a falon. A kő egy olyan részét céloztam meg, ami kopottnak, de stabilnak tűnt. Vagy legalábbis elfogadhatóan stabilnak. Ha elég időt adna neki az ember, mindent felfalna ebben a városban a szél, ami már évezredek óta kószolgatta Zilvarent. A homok-kő megterhesztő volt. A város építményei és falai épnek tűntek, de valójában nem voltak azok. Mind hallottunk olyan történeteket, hogy egyetlen

kemény rúgástól egy egész épület összedőlt. Nem mintha túl nehéz lettem volna, de tudtam jól, hogy a fal azért megérezné a súlyomat. Az életemet és testi épségemet kockáztatom azzal, hogy nekicsapódom.

A gyomrom liftezett, ahogy a levegőbe lendültem... majd összeszorult, amikor a falnak ütköztem. Az adrenalin szétáradt a véremben, amikor három csoda történt együttesen.

Az első: a fal kitartott.

A második: a bal kezemmel megragadtam egy kiváló kapaszkodót.

A harmadik: a vállam *nem* szakadt ki a helyéből.

De a lábam? A lábam, a lábam az...

BASSZUS!

A szívem a torkomba ugrott, amikor a bal csizmám talpa megcsúszott a falon, és az egész testem megingott.

Lentről elhaló női zihálás törte meg a csendet. Úgy látszik, *mégiscsak* volt néhány nézőm.

Nem néztem lefelé.

Kellett egy kis idő, hogy lecsillapodjak, és káromkodtam egy jólesőt, aztán ismét elég magabiztosnak éreztem magam ahhoz, hogy újra levegőt vegyek.

– Te lány! Meg fogod ölni magad! – kiáltotta az űr.

– Az lehet. Na és ha mégsem? – kiáltottam vissza.

– Akkor is csak az idődet vesztegetted! Az egész városban nincs olyan hülye orgazda, aki megvenné a lopott páncélt.

– Jaj, hagyjuk már! Bízd csak rám, én ismerek egypárat!

Nem ismertem. Bármennyit nélkülöztünk is és bármennyi család éhezett, halt meg, Zilvaren egyetlen lakója sem mert volna olyan veszélyes dologgal kereskedni, mint az alkaromra feszülő kesztyű. De ez nem számított. Nem is azt terveztem, hogy csak úgy eladom.

– Nem kergetlek tovább. A szavamat adom. Dobd el a kesztyűt, és elengedlek!

Kitört belőlem a nevetés. És még azt szokták mondani, hogy az öröknek nincs humorérzéke. Ez itt egy kicseszett bohóc volt.

Újabb ugrás. Újabb éles fájdalom. Figyeltem rá, hogy a lehető legpon-tosabban számítsam ki a mozgásomat, ügyelve arra, hogy minden alkalommal a szikla legkevesbé málló részét célozzam meg. Végre elég magasra

jutottam az Elosztó falán, így aztán megengedtem magamnak azt a luxust, hogy egy kis idő alatt összeszedjem magam. Ha a páncélt átraknám a másik csuklómra, vajon leejteném? És ami még fontosabb, képes lennék-e a gyengébb karommal megkapaszkodni a falban, miközben végrehajtom ezt a műveletet? Túl sok változót kellett volna figyelembe venni, és nem volt erre időm.

– És mégis mit gondolsz, hogy fogsz lejutni a másik oldalra, gyermekem?

Gyermekem? Haha! Micsoda személtáda! Most már halkabban kiabált. Tizenöt méter magasán voltam – elég közel ahhoz, hogy lássam a fal tetejét. És elég messze a talajtól ahhoz, hogy hideg verejték verje ki a tarkómat, amikor lenéztem.

Volt abban valami, amit mondott, ezt el kellett ismernem. A falról leereszkedni ugyanolyan veszélyes lenne, mint felfelé haladni, de a halhatatlan királynő verőlegénye odalent jó családba született. Ő az Elosztóban nőtt fel. A szülei nem zárták be az ajtót éjszakára. Annak a férfinak még csak *eszébe sem jutott*, hogy megpróbálja megmászni a falat, ami a túlsó oldalon élő, hálátlan, fertőző csöcseléktől védte őt. Én viszont a fél életemet azzal töltöttem, hogy e falak tetején futkostam, egyik kerületből szöktem a másikba, megtaláltam az utat minden olyan helyre, ahol semmi keresnivalóm nem volt.

Jó voltam ebben.

Ráadásul *szórakoztatott* is.

Két perc alatt megmásztam, ami hátravolt. A kesztyű a fal teteje mentén felgyülemlett apró homokkupacba csapódott. Ahogy áthúztam magam a párkányon, a homokban lévő kvarcsezemcsék rezegni kezdtek, néhány milliméterrel a homokkő felett, és az arany egyszer csak életre kelt.

Megdermedtem, a lélegzetem elakadt a tüdőmben, a különleges látvány váratlanul ért.

Nem, ne itt! Ne most...

A kesztyű suttogott, gyorsan ringatózva, ahogy felhúztam magam a falra. A kvarcsezemcsék pedig egyre csak emelkedtek, feljebb és feljebb.

Lát minket.

Érez minket.

Lát minket.

Érez minket.

Lát...

A kesztyű tetejére csaptam, mire a lopott páncéldarab megdermedt. A csillogó kvarcsezemek visszahullottak a homokba.

– Megtalállak, kislány! Esküszöm! Dobd el azt a kesztyűt, vagy egy életre az ellenségem leszel!

Na, végre! Egy csipetnyi pánik kúszott az őrző könnyörgésébe. Felfogta végre, mit jelent ez az egész. Nem akartam a halálba zuhanni. És a kesztyűt sem akartam leejteni, amit undorodva a földre dobott, amikor rájött, hogy egy fertőzött patkányhoz ért.

Kicsúsztam a puha kezéből, és nem tehetett többet, mint hogy fenyegetőzve ordibál a magasban lévő szellemnek. Mert én már ott sem voltam. Az az idióta odalent nem az első ellenségem volt Madra emberei közül, és ettől a perctől fogva eszembe sem fog jutni. Sokkal jobban foglalkoztatott, mi mindenhez fogok hozzájutni ennek a lenyűgöző kesztyűnek a segítségével.

De előbb salakká kellett olvasztanom azt a kis gyönyörűséget.



2

AZ ÜVEGKÉSZÍTŐ



-NEM. KIZÁRT. ITT NEM. Az én kemencémben nem.
Elroy úgy bámult rám, mintha valami négyfejű kígyó lennék, és nem tudná, melyik fejemet csapja le először. Már millió alkalommal, millió módon feldühítettem az öreget korábban, de ez a rosszalló tekintet teljesen új volt. Az arkifejezése egyformán árulkodott csalódottságról és félelemről, és egy pillanatra még meg is kérdőjeleztem a döntésemet. Tényleg jó ötlet volt, hogy elhoztam az aranyat a műhelybe?

De hova máshova vihettem volna? A kocsmá feletti padlás, ahol Hayden meg én az elmúlt hat hétben aludtunk, tele volt csótánnal, és bűzlött, mint egy homokozó, amit telehugyoztak a borzok. A Délibábra a repedezett palatető egy sérült részén keresztül jutottunk be. Csendben belopódtunk, és attól fogva odajártunk aludni a rothadó, rég elfeledett borosládák és a halmokba pakolt, vastag, összehajtogatott, molyrágta vásznak közé, és eddig még nem fedeztek fel minket. De az öcsém meg én nem voltunk hülyék. Tudtuk jól, hogy csak idő kérdése, mikor bukunk le, és a kocsmá tulajdonosai azon nyomban ki is penderítenek minket a padlástérből. Arra sem lesz időnk, hogy összeszedjük a cókmókunkat. A ruhákon kívül amúgy nem is volt semmink. Ostobaság lett volna ott elrejtetni a kesztyűt. Csak Elroy műhelyébe vihettem. Használnom kellett a kemencéjét, és kész. Nem volt más választásom. Ha nem olvastom be a fémet, és nem készíték belőle valami mást (de *baromi* gyorsan), a kesztyű

koloncként fog lógni a nyakamban, aminek az lesz a vége, hogy megkínoznak és megölnék.

– Elég baj már az is, hogy azt kellett mondanom Jarris Wade-nek, hogy nem voltál itt egy órával ezelőtt. Dühös volt. Azt mondta, hogy megszegted valami üzleti megállapodást vele. Aztán most megjelenysz itt azzal az ízével. Mégis mi a fenét képzelte? – Elroy hangja olyan kétségbeesett volt, hogy már bántam, hogy megmutattam neki. – Miért loptad el egyáltalán? Madra viperái jó sűrűn fogazott fésűvel fogják átfésülni ezt a helyet. Ha megtalálják, a téren mindenki szeme láttára fognak megnyúzni. Hayden-nel együtt. És mi lesz *velem*? He? Még ha el is hiszik, hogy semmi közöm ehhez, biztos, hogy levágják a kezemet, amiért beengedtem azt a valamit a házamba. Hogy fogok megélni kéz nélkül, te ostoba, *ostoba* lány?

Elroy üvegkészítő volt. Mivel rengeteg homok volt a keze ügyében, úgy döntött, arra teszi fel az életét, hogy egész Zilvaren legjobb üvegkészítője és ablakosa legyen. Azonban csak az Elosztóban élőknek volt pénze arra, hogy ablakot vegyenek maguknak. A harmadik kerületben viszont akadtak olyanok is, akik más, tűzhelyen kovácsolható tárgyakat kerestek. Valamikor régen Elroy illegális fegyvereket készített a Madra megdöntéséért harcoló lázadó bandáknak. Durva élű kardokat vasdarabokból, de leginkább késeket. A pengék rövidebbek voltak, és kevesebb acélra volt szükség hozzájuk. Még ha a nyersvas a legrosszabb minőségű is, akkor is meg lehet azt csiszolni olyan élesre, hogy egy embert a teremtőkhöz küldjön. De ahogy teltek az évek, az ellenállók lendülete egyre csak lanyhult.

Friss élelmet egyszerűen nem lehetett találni. Az utcán egymás szemét kaparták ki a gyerekek egy-egy szikkadt kenyércsücsök miatt. A harmadikban már csak cserekereskedelemmel lehetett túlélni... vagy úgy, hogy titkokat szuttogsz a szomszédaidról egy őr fülébe. A harmadikban, ha nem halott vagy haldokló vagy, akkor éhez, és egy éhező ember nem sok mindenre mond nemet, hogy csillapítsa a kínzó éhségét. Miután oly sokszor kerültem életveszélybe, hogy már nem is számoltam, Elroy kijelentette, hogy nem kapál többé ilyen kegyetlen, túszerű késeket, és közölte velem, hogy én sem kovácsolhatok többé a tűzében. Üvegkészítők voltunk, és ennyi.

– Meg vagyok döbbenve. *Meg vagyok döbbenve*. Egyszerűen nem tudom felfogni, hogy... – Az öreg hitetlenkedve rázza a fejét. – El sem tudom *képzelni*, hogy mit gondoltál. Van fogalmad róla, mekkora bajt zúdítottál a fejünkre?

Amikor kicsi voltam, Elroy egy óriási ember volt a szememben. Egy legenda volt még a legveszélyesebb bűnözők között is, akik a harmadikat irányították. Magasabb volt a legtöbbjüknél, természetes, a hátizma csak úgy feszült izzadságfoltos pólója alatt. A természet vad ereje tombolt benne. Egy hegyből kivájt sziklaoszlop. Mozdíthatatlan. Elpusztíthatatlan. Csak nemrég vált világossá számomra, hogy szerelmes volt az anyámba. Miután őt megölték, apránként, darabról darabra, láttam, ahogy Elroy elsorvad, és egyre kevésbé lesz önmaga. Árnyékká vált. A férfira, aki most előttem állt, alig lehetett ráismerni.

Bőrkeményedéses keze remegett, ahogy a köztünk lévő asztalra mutatott a bűnjelként csillogó, csiszolt fémre.

– Megmondom, mit fogsz csinálni, Saeris. Ezt szépen visszaviszed.

Egy halk nevetés szökött ki belőlem.

– Az elfeledett istenek és a négy kibaszott szél is tudja, hogy *ez nem* fog bekövetkezni. Azok után, amin keresztülmentem, hogy megszerezsem, kizárt dolog. Majdnem kitortem a nyakamat...

– *Én magam* töröm ki a nyakadat, ha az az izé nem tűnik el innen a következő negyedórán.

– Azt hiszed, csak úgy odasétálok az őrhelyhez, és *átadom* nekik ezt a...

– Ne légy neveléses! Az istenekre, *miért* kell hülyének tettetned magad? Mássz fel újra a falra, és dobd vissza az Elosztóba, miután az Ikrek lementek! Valamelyik beltenyészetes fattyú megtalálja majd, és gondolkodás nélkül visszaadja az öröknek. Azok még csak fel sem fogják, mennyit ér az az átkozott páncéldarab.

A fogamat csikorgatva összefontam a karomat a mellkasom előtt, és próbáltam nem foglalkozni azzal, mennyire érzem a kiálló bordáimat az ingem alatt. A bőromet csípte az izzadság. Nem engedhettem meg magamnak, hogy folyadékot veszítsek. A vízadagomat a Délibábban hagytam a padláson, a falban elrejtve – nem kockáztathattam meg, hogy valaki rám veti magát, hogy megpróbálja elvenni, miközben éppen én lopok más zsebéből –, és a műhelyben pokoli meleg volt, ahogy az lenni szokott.

Már számon sem tudtam tartani, hányszor ájultam el itt a füstben. Nem is értettem, Elroy hogy bírja. Egy pillanatra megadtam a megérdemelt tiszteletet a férfinak, és átgondoltam a kérését. Aztán arról kezdtem fantáziálni, milyen érzés lehet a hűvös déli szellő és az, amikor teli a gyomrom és elgyengít a kajakóma, hogy milyen boldogító lehet egy puha ágy,

tollpaplannal, és milyen lehetne Hayden jövője – aminek következtében máris csökkent rokonszenvem az üveges iránt, aki egykor rajongva szeret-
te az anyámat.

– Nem tudom megtenni, amit kérsz.

– Saeris!

– Nem tehetem. Nem, és kész. *Té is* tudod, hogy ez nem mehet így to-
vább...

– Én azt tudom, hogy jobb itt küzdeni az életünkért, mint elvérezni az
átkozott homokban! Ezt akarod? Meghalni az utcán, Hayden szeme láttá-
ra? Hogy a tested a csatornában rohadjon, mint az anyádé, bűzölögve, és
a varjak szedjék szét?

– *IGEN!* Igen, *persze* hogy ezt akarom! – Ököllem az asztalra csaptam,
mire a kesztyű megugrott, és szívérványnyalábok suhantak át a falakon. –
Igen, meg akarok halni, és tönkre akarom tenni Hayden életét. Meg a *te*
életedet is. Mártír akarok lenni. Azt akarom, hogy a körzetben minden-
ki úgy gondoljon vissza rám, mint az üvegműves tanoncra, aki volt olyan
ostoba, hogy meglopta Madra őrségét, és ezzel megölette magát. *Ponto-*
san ez a tervem.

Még soha nem beszéltem így Elroyjal. Soha. Ezt a férfit egyik veszteség
érte a másik után a város őrzői miatt. Olyan embereket, akiket jól ismert
és szeretett, csak úgy kirángattak az ágyukból, és bírósági tárgyalás nél-
kül végeztek ki. A saját bátyja épp a születésem előtt halt meg – éhen halt
egy különösen nehéz évben, amikor Madra nem volt hajlandó élelmet át-
írányítani az Elosztóból a város többi részébe. A királynő leggazdagabb
emberei továbbra is pazar partikat rendeztek, a Haelandon túli legelők-
ről származó egzotikus importból vacsoráztak, itták a drága, ritka boro-
kat meg whiskyket, miközben Zilvaren népe az utcán éhezett, vagy épp
beledöglött valami betegségbe. Elroy mindennek szemtanúja volt. Hétről
hétre küzdelmet jelentett számára a túlélés, még most is. Az örök néha dö-
römböltek az ajtaján, hogy ellenőrizzek, nem készít-e fegyvereket, máskor
meg csak rárontottak, és olyan mitikus mágiahasználókat kerestek nála,
akik nem is léteztek. Ő pedig hagyta, hogy mindez megtörténjen. Csak
ült ott, és nem csinált semmit.

Feladta. Amit én egy percre sem tudtam elfogadni.

Elroy összehúzta vastag, őszülő szemöldökét, a tekintete elsötétült. Ép-
pen egy újabb szónoklatba kezdett volna arról, hogy ne kerülünk az örök

útjába, hogy ne hívjuk fel magunkra a figyelmet, hogy a halál kijátszása itt mindennapos csoda, amiért minden este hálát ad a teremtőknek, mielőtt elájul a szaros priccén. De látta a bennem fortyogó tüzet, ami robbanásra készen állt, és ez most az egyszer eltántorította.

– Tudod, hogy én is harcoltam. Igen, ugyanúgy harcoltam, ahogy most te is harcolni akarsz. Mindenemet odaadtam, mindenemet feláldoztam, de ez a város egy szörnyeteg, ami nyomorúságból, fájdalomtól és halálból táplálkozik, és *soha* nem lakik jól. Sorban vethetjük magunkat a torkába, míg el nem fogyunk mind, de az sem fog semmin változtatni, Saeris. Az emberek szenvedni fognak. Az emberek meg fognak halni. Madra már ezer éve uralkodik ebben a városban. Úgy fog élni, ahogy eddig is, és a fenevad tovább zabál bennünket, még többet és még többet fog követelni. A körforgás örökké folytatódik, amíg a homok el nem nyeli ezt az átkozott helyet, és nem marad belőlünk más, csak egy rakás szellem a porban. És mi vár ott ránk?

– Ott lesznek azok, akik az életük során harcoltak valami jobbért, és azok, akik hagyták, hogy elvegyék mindenüket – köptem.

Felkaptam a kesztyűt, és kirohantam a műhelyből, de Elroyban maradt még lendület. Megragadta a karomat, nem eresztett, a tekintetemet kereste. Könyörögve mondta:

– Mi lesz, ha a nyomodra bukkannak, és rájönnek, mire vagy képes? Ahogy a fémre tudsz hatni...

– Ez csak egy trükk, Elroy. Semmi több. Nem jelent semmit. – Ahogy kimondtam, tudtam, hogy hazudok. Igenis jelentett valamit. A tárgyak néha megremegtek körülöttem. A vasból, ónból vagy aranyból készült tárgyak. Egyszer sikerült megmozdítanom Elroy egyik törét anélkül, hogy hozzáértem volna, és az anyám ebédlőasztalán táncolt körbe-körbe, a keresztvasán egyensúlyozva. És akkor mi van? Elroy elkecseregett szemébe néztem. – Ha a nyomomra bukkannak, lesz ezer más okuk is arra, hogy megöljenek.

Fújt egyet.

– Nem magad miatt kérem ezt. És nem is magam miatt. Hanem Hayden miatt. Ő még nem olyan, mint mi. Ő még tud nevetni. Csak azt szeretném, ha még egy kicsit megőrizhetné ezt az ártatlanságot. De ha végignézi, ahogy a nővérét felakasztják, ennek vége lesz.

Kitéptem a karomat a szorításából, az állkapcsom megfeszült, ezernyi hideg, kemény sértés tódult a nyelvem hegyére, versenyezve, hogy melyik hagyja el elsőként a számat. De mire megszólaltam, a dühöm elszállt.

– Húszéves, El. Egyszer szembe kell néznie a valósággal. És én ezt pont, hogy *érte* teszem. Mindent, amit teszek, *érte* teszem.

Elroy nem próbált többé megállítani.



Bizonyos dolgokban én és Hayden hasonlítottunk egymásra. A természetben például. Mindketten magasak és soványak voltunk. Ugyanolyan volt a humorérzékünk, és mindketten profinak számítottunk a haragtarásban. Mindketten imádtuk a pácolt hal sós, savanykás ízét, amivel a csónakosok szoktak néha visszatérni a partról. De eltekintve a közös személységbeli furcsaságainktól és attól a ténytől, hogy egy zsúfolt helyiségben a legtöbb ember fölé magasodtunk, valójában nem sok mindenben hasonlítottunk egymásra. Az én hajam sötét volt, az övé világos. Az övé kócos, göndör és *nagyon dús*. A szeme mély, sötétbarna volt, és olyan szelídséget sugárzott, amit az én kék szemem abszolút nem. Az állán lévő bemélyedést néhai apánktól örökölte, a büszke, egyenes orrát meg néhai anyánktól. Anya úgy hívta: a nyár gyereke. Anya sosem látott havat, de *én* az voltam számára: az ő jégvihara. Távoli. Hideg. Éles.

Hamar megtaláltam Haydent. A baj általában szó szerint üldözte őt, én pedig szakértője voltam a felkutatásának, így nem volt igazán meglepő, hogy majdnem megbotlottam benne, ahogy elterülve és véresen hevert a homokban Kála Háza előtt. A Kála, ahogy a legtöbben nevezték, egyike volt az olyan helyeknek a kerületben, ahol pénz helyett ételért és italért cseréltek árut. Az üres zsebbel és üres gyomorral érkező csavargók játszhattak is árukért a kocsmákkal rossz hírű alakjaival, ha elég bátrak vagy elég ostobák voltak hozzá. És mivel nekünk soha nem volt pénzünk vagy cserére szánt tárgyunk, Hayden pedig felháborítóan ügyes csaló volt a kártyában (Zilvarenben talán csak én voltam jobb nála ebben), így teljesen biztos voltam benne, hogy itt van, és megpróbál valakitől egy korsó sört kicsalni.

Lobogóan forró homokfuvallatok landoltak Hayden testén; apró foltokba gyűltek az inge összecsomósodott anyagában, amelyen még mindig

ott volt annak a kézlényomata, aki megragadta és kihajította a Kálából. Káromkodó, részeg alakok haladtak el mellette, sáljukat az arcukba húzva az Ikrek meg a homok ellen, és úgy léptek át rajta, hogy igazából rá sem néztek. Egy felhasadt ajkú fiatalember, fekete monoklival a szeme körül, aki a csatornában fekszik – hát, a világnak ezen a részén ez egy teljesen megszokott látvány volt.

Az öcsém lábánál álltam, a karomat keresztbe tettem a mellkasomon, és ügyeltem arra, hogy a kesztyűt tartalmazó táskát szorosan a testem oldalához fogjam. Zsebtolvajok és zsebmetszők itt is gyakran megfordultak. Egy csapat éhes utcai patkány gondolkodás nélkül kirabolna, ha azt gyanítaná, hogy a zsákmány megéri a fáradságot. Belerúgtam Hayden poros csizmájába.

– Már megint Carrion?

Résnyire nyílt a szeme, és felnyögött, amikor meglátott.

– Már megint! Azt hinné az ember, hogy... annak a szemétládának... van jobb dolga is, mint hogy engem gypáljon. – Ahogy óvatosan a bordáira szorította a kezét, abból arra következtettem, hogy néhány eltörhetett közülük.

Megböktem a csizmám hegyével, ezúttal jóval erősebben.

– Azt hinné az ember, hogy mostanra már megtanultad a leckét, és távol tartod magad tőle.

– Aú, Saeris! Mi a franc? Hol marad a sajnálatod?

– Carrion hátsó zsebében, rögtön a pénz mellett, amit azért adtam, hogy vizet vegyél belőle. – Fontolóra vettem, hogy a bordái másik oldalát is megbököm, de Hayden félénk mosolya láttán ellillant a dühöm. Ő már csak ilyen volt. Hajlamos volt arra, hogy ostobán és figyelmetlenül viselkedjen, de nem voltam képes huzamosabb időn át haragudni rá. Kinyújtottam neki a kezem, és felsegítettem. Hosszas morgás és panaszkodás után Hayden leporolta az ingét meg a nadrágját, és az arcára kiülő vigyor arról árulkodott, hogy már nem is fájnak úgy a bordái, és kutya baja.

– Hát, ha lenne egy utalványod, fogadok, hogy vissza tudnám nyerni a vízpénzt és a piros sálat is, amit Elroytól kaptam.

– Haha! Álmodozz csak tovább, haver! – Megkerültem, és felkocogtam a kocsma lépcsőjén. Mint mindig, a Kála most is zsúfolásig tele volt, és áporodott izzadságtól meg sült kecskehústól bűzlött. Egy tucat fej fordult felém, amikor beléptem, és egy tucat szempár nyílt tágra, amikor

észrevették, ki lépett be. Hayden mindennapos látogató volt itt, de *én* csak akkor léptem át a kocsmá küszöbét, ha rossz napom volt. Azért jártam oda, hogy kieresszem a gőzt. Hogy felszedjek valakit. Hogy verekedjek. Felháborító dolgokat pletykáltak ott rólam sutyorogva, a napbarnított kezük mögé rejtőzve: hogy az embernek vagy szerencséje lesz, vagy eszméletlenül verik, attól függően, hogy milyen hangulatban teszem le a seggem a bárpulthoz.

Aznap nem ültem a bárpulthoz. Az előttem álló részeg tömeg felett átnézve, a nyakamat behúzva, a sok piszkos fehér, szürke és barna szín között valami színfoltot kerestem. És meg is találtam. Ott ült a kocsmá túlsó végében egy asztalnál három félkegyelmű barátjával, háttal a saroknak, hogy szemmel tartsa a tömeget. Carrion Swift: a leghírhedtebb szerencsejátékos, csaló és csempész az egész városban. Emellett szokatlanul jó volt az ágyban – az egyetlen férfi Zilvarenben, akinek a nevét inkább örömmömben, mint idegességemben sikoltoztam. Világos, vörösesbarna haja jelzőfény volt a gyéren megvilágított kocsmában.

Egyenesen felé tartottam, de az utamat hamar elállta egy negyvenes éveie elején járó, lepusztult külsejű nő, aki egy hatalmas fakanalat lóbált.

– *Nem* – közölte velem.

– Sajnálom, Brynn, de megesküdött, hogy békén hagyja. Mégis mit kéne tennem, hagyjam, hogy megússza?

Brynn-nek volt valami vezetékeve is, de senki sem tudta. Ha megkérdezték, azt felelte, hogy gyerekkorában elvesztette, és sosem vette a fáradságot, hogy megkeresse. Azt mondta, könnyebben megtalálják az embert, ha ismerik a családnevét, és igaza volt. Mivel ő volt a Kála Házának a tulajdonosa, néhányan *Kálának* szólították olykor, mert azt feltételezték, hogy önmagáról nevezte el a helyet, de ő olyankor meredten rájuk nézett, és kivillantotta a fogát. Ahonnan ő jött, a Kála szó *temetést* jelent, és Brynn nem szerette, ha a halálhoz hasonlítják.

– Nekem aztán mindegy, hogy megússza-e, vagy sem. – Rosszalló oldalpillantást vetett Haydenre, aki a sarkamban osont vissza a kocsmába, és nagyon megszeppentnek tűnt. – *Tudja* jól, hogy Carrion csal, és semmi szükségem még egy csetepatéra itt. Ma estére elég volt. Már két széket ki kellett dobnom hátra javításra, annak a disznónak meg az idióta öcsédnek köszönhetően...

– Nem vagyok idióta! – tiltakozott Hayden.

– De, bizony, egy idióta vagy – erősködött Brynn. – Ráadásul huszon-négy órára kitiltottalak innen. Szóval viszlát, kívül tágasabb! Ha a nővéred fizet, megkérek valakit, hogy hozzon neked egy kupa sört a lépcsőre.

– Dehogyan fizetek.

Haydennek volt mersze csalódottan nézni.

– Hát, én viszont a sál nélkül nem megyek el – nyögte. – A tüdőmet lemarja a homok, mire hazaérek.

– Akkor jobb, ha visszatartod a lélegzeted. Na, lódulj! Kifelé! – Brynn fenyegetően intett a merőkanállal Hayden irányába, mire az öcsém elsápadt. Úgy szemlélte a túlméretes kanalat, mintha ma már egyszer találkozott volna vele, és jól tudná, mire képes. Nem lepődtem volna meg, ha kiderül: azt a monoklit nem is Carriontól kapta, hanem *Brynn*től.

– Mindjárt hozom a sálát. Menj, várj meg odakint! – vetettem oda neki.

– Nem fogod erőszakkal elvenni – figyelmeztetett Brynn. Meglendítette felém a merőkanalat, de rám nem volt olyan hatással, és ezt ő is tudta. Egy fegyvernek lényegesen fényesebbnek és hát jóval élesebbnek kell lennie ahhoz, hogy megilletődjek tőle. Leengedte a merőkanalat, és a kedvesebb megközelítést választotta. – Komolyan beszélek, Saeris. Kérlek! Őrizzük meg a békét a kedvemért! Már így teljesen ki vagyok készülve, pedig még nyolc óra sincs.

– A szavamat adom. Nem török össze több bútort. Megszerzem, amiért jöttem, és úgy eltűnök, mintha itt sem lettem volna.

– A szavadon foglak. – Brynn nyilvánvalóan nem hitte, hogy betartom a szavamat, de ennek ellenére felsóhajtott, és félreállt. Hayden könnyörgő pillantásával arra kért, hogy kezeskedjek érte – ez a gyerek *folyton* nyomasztott valamivel –, de eszem ágában sem volt bedőlni a kiskutyaszemeknek.

– Kifelé. *Most azonnal!* Fogd meg ezt! És *ne* veszítsd szem elől! – A mellkasához nyomtam a táskámat, és a pániktól összerezzentem, amikor elvette. Az egy dolog, hogy a kerületben bolyongtam egy hatalmas aranydarabbal, ami titokban ott lapult a táskám alján. És teljesen más dolog volt Carrion Swift elé állni egy ilyen értékes csempészáruval a kezemben. Az a fickó bármire képes volt. Az ujjai könnyebbek voltak, mint a hajnali szellő. A bugyit is lebeszélte rólam – ez volt talán a legnagyobb rablás, amire Zilvarenben valaha is sor került –, és az emberek hónapokig



TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

**Még több jó könyv
megjelenését támogatod vele.**

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

2014.11.22.-i állapot

PREMIERES



csak *erről* beszéltek. Nem akartam kockáztatni, hogy kiszimatolja, milyen értéket rejteget a táskám, és megpróbáljon lecsapni rá.

– Tíz perc, és itt vagyok – mondtam Haydennek. Végighúzta a tenyerét az arcán, majd kivonult a kocsmából.

A Kála vendégei félbeszakították a csontjátékot, a hangos beszélgetések elakadtak, miközben Carrion felé vettem az irányt. Mindenki engem figyelt a szeme sarkából, miközben a szélhámos asztalához vonultam. Carrion csillogó kék szeme szórakozottan táncolt, ahogy engem nézett. A hajában réz, arany és csiszolt borostyánkő árnyalatú szálak keveredtek, mintha a Madra királynő számára oly értékes fémekből állnának a tincsei. Minden társaságban ő volt a legmagasabb ember, minimum egy fejjel a tömeg fölé emelkedett, a válla széles volt, és magabiztos tartásától a lányok Zilvaren-szerte elájultak. Nem szívesen vallom be, de ez a magabiztosság volt az, ami az ágyába csábított. Szerettem volna megcáfolni, meg akartam mutatni neki, hogy a magabiztossága nem több, mint látszat. Azt terveztem, hogy szétzúrom az egóját, amint végeztem vele, de aztán megtette az elképzelhetetlent, és bebizonyította, hogy volt mire nagyképűnek lennie. Az nem kifejezés! Már a gondolatától is felforrt a vérem. Az az ember egy hazug tolvaj volt, aki túlságosan imádta magát. Mégis ki az, aki ép ésszel képes így, felcicomázva kimenni az utcára? Egy vademberekkel teli kocsmába, ahol bármikor elvághatják a torkodat, és ellophatják a koszos csizmádat is egy szempillantás alatt? Ez a srác teljesen *őrült* volt.

– Hé, seggfej! – szólítottam meg ridegen üdvözlésképpen.

Elvigyorodott, és a gyomrom olyan súlytalan módon kezdett lebegni, hogy káromkodni kezdtem magamban.

– Hé, ribanc! – válaszolta. – Örülök, hogy látlak. Nem hittem, hogy... valaha is *együtt töltjük még az időt*. – A barátai idétlenül vihogtak, és oldalba könyökölték egymást. Ők is tudták, hogy ez egy kétértelmű megjegyzés volt Carrion részéről. Egy célzás. Amikor utoljára láttam, éppen az ágyából kászálódtam ki, mellkasomhoz szorítva az összekapkodott ruháimat, és megesküdtem az elfeledett istenekre meg a négy szélre, hogy inkább halok meg, mint hogy ott maradjak, és megismétlődjön a műsor, amit az imént rendezett nekem. Tudta jól, hogy nyert. Az a nagyképű pöcs cseppet sem volt szégyenlős. Azt mondta: úgymint visszamegyek még hozzá, én pedig nagyon cifra szavakkal közöltem vele, hogy letépem